

1.

Kaštan je pes. Jezevčík. Má dlouhé tělo a krátké nohy. A štěká.

„Haf, haf,“ volá na Adélku.

Adélka není pes. Adélka je holka. Má dlouhé hnědé vlasy a legračně pihovatý pršáček. Sehne se ke Kaštanovi a popadne ho za uši.

„Kaštane, do které chodím třídy?“

„Haf, haf,“ odpoví Kaštan.

„Správně, do druhé,“ pochválí ho Adélka. „Jsem druhák. To už jsem velká, víš? Tak mě musíš poslouchat.“

Kaštan zavrtí ocáskem a vděčně Adélce olízne dlaň. Pak vzrušeně zavětrí a odběhne do křoví.

Křoví se křiví na všechny strany a Kaštan v něm šmejdí sem a tam.

„Pozor, něco tu mám,“ hafne na Adélku, ale ta právě dlouhými kroky měří vzdálenost od lavičky k vysokému stromu. „Maminka říká, že jsi buk. Umíš bučet, buku?“ ptá se stromu Adélka.

Strom jen tiše zašumí horními větvemi a pošle Adélce k nohám žlutozelený list.

„Co mi píšeš, buku? Já už umím krásně číst, víš? Přečtu vzkaz od mámy, přečtu i ten tvůj. Jen po tátovi to ještě někdy nepřečtu. Škrábe jako kocour. I Kaštan by to napsal líp.“

„Kde jsi, Kaštane? Jdeme domů,“ vzpomene si Adélka.

Kaštan nic.

„Ke mně, Kaštane! Ke mně!“

Na tenhle povel je jezevčík cvičený. Vždycky hned přiběhne. Teď ne. Křoví se jen mírně otřásl a ozývá se z něj výstražné vrčení.

„Co tam máš, Kaštane? Myšičku? Nech myšičku. Musíme domů.“

Vrčení zesílí.

„Že si pro tebe dojdu,“ řekne Adélka přísně.

A protože Kaštan nejde, klekne si a leze opatrně po kolenou do křoví za ním. Větvičky ji tahají za vlasy a na punčocháčích se objevuje díra.

„Polez ven, Kaštane!“ rozzlobí se Adélka.

Chytne psa za kůži na krku, jak to dělá psí máma, když ji štěňata nechtějí poslouchat, a táhne ho ven.

„Co máš v zubech? Ukaž. Dej mi to. No tak, dej. Honem.“

Chvilí se přetahují, až Kaštan nakonec věc pustí.

„Ty jsi ale... Vždyť je to hadráček! Hadrový panáček. Celého jsi ho potrhal, podívej.“

„Haf, haf,“ štěkne Kaštan a věrnýma psíma očima hledí na Adélku.

Ta si dá hadráčka do kapsy a pozorně se zadívá na hodinky na levém zápěstí.

„Čtvrt, půl, tři čtvrtě, celá, povězte hodinky, kolik to dělá?“ ukazuje si Adélka prstem.

Je čtvrt, skoro půl. To je hodně. Malá ručička málem sahá po šestce. A v pět měla být Adélka doma. Ale Adélce se domů nechce. Chce se jí válet v trávě a prolézat trní.

2.

Jenže maminka s tátou doma trnou strachy. Tatínek rázuje pokojem sem a tam a maminka stojí u okna a pozoruje chodník. Je kostkovaný a prázdný.

Konečně se Adélka vrací. Kaštan poslušně kluše vedle ní s ušima až skoro u země.

„Už jdou,“ oddechne si maminka a táta jde ke dveřím otevřít.
„Kdes byla, Adélko? Ty vypadáš! Jako trhan a špindíra dohromady.“

Maminka se zlobí. Napustí Adélce vanu a vyčítavě prohlíží díru na punčocháčích.

„Já to zašiju,“ špitne Adélka.

„Ty tak. Zvlášť když s tebou zase budou šít všichni čerti,“ řekne máma ještě trochu nazlobeně.

I tatínek se zlobí, ale ten to nikdy nevydrží dlouho. Večer přijde dát Adélce pusku na dobrou noc.

